

en Beſtemmelse, der ligefrem fraſkriver Bevillingsmagten enhver Myndighed til at anvende en eneſte Skilling af Dverſkuddet, naar der ikke kan bringes en ſærlig Lov tilſtede derfor. Mindretallet maa mene, at naar man ikke opnaar, hvad der ſkulde være Henſigten ved diſe Midlers Opførelſe paa Finantsloven, nemlig at Bevillingsmyndigheden faar den ſamme Magtfulde med Henſyn til Anvendelſen af dem, ſom den har over alle andre Indtægter, der findes paa Finantsloven, nytter det ſlet ikke, at diſe Midler komme ind derpaa. Det forekommer mig, at det vilde ſe underligt ud, om der paa Finantsloven var opført Udgifter, med Henſyn til hvilke man havde Bevillingsmyndighed, hvorimod man ſlet ikke paa Finantsloven turde røre ved Dverſkuddet af diſe Indtægter. Egeſom de for Diebliffet ligge helt udenfor Bevillingsmyndigheden, ſaaledes ſkulle de vedblivende ligge udenfor denne, men det forekommer mig, at dette er noget ganſke ukonſtitionelt og noget ganſke Nyt efter Grundlovens finantſielle Beſtemmelſer og efter vor hele finantſielle Praxis. — Efter at jeg ſaaledes har yttret mig paa Mindretallets Begne, ſkal jeg tillade mig at tilføie et Par Ord angaaende min egen perſonlige Stilling. Fra den første Gang denne Sag kom for her i Salen i nærværende Samling, har jeg ſtadigt holdt paa, at min Stilling nu ufravigelig var den, at jeg ikke kunde tiltræde en Lov om Præſternes Lønning, naar denne ikke blev beſtemt i rede Penge. Der har ſiden ſidſte Samling hos mig udviklet ſig en ſaa ſaſt Dverbeviſning om det Rigtige deri, at jeg ikke længer, ſom jeg gjorde i ſidſte Samling, for endelig at ſe at faae en Lov om dette Forhold frem, kan give min Stemme til nogenſomhelſt Lønningslov for Præſterne, ſom ikke har Lønninger i Penge. For det første har jeg nemlig ved at have talt med en overordentlig ſtor Mængde Mænd rundt omkring i hele vort lille Land faaet den fuldſtændige Dverbeviſning, at det er den ſtore Mængdes beſtemte Mening, at man ikke bør vedtage en Lønningslov angaaende dette Forhold, naar Lønningen ikke ſaſtſættes i Penge, og dette er en ſaa almindelig Erfaring, jeg har gjort, at jeg kan ſige, at de enkelte Undtagelſer derfra,

ſom kunde findes, ere aldeles forſvindende. Jeg mener ogſaa, at den ſørgelige Tilbøielighed, der ſaa ofte viſer ſig, til at mene, at vore geiſtliche Embedsmænd ikke ſkulle være Embedsmænd i den Forſtand ſom andre Embedsmænd i vort lille Land ere det, ikke bør gives Næring, men ved her i en ny Lov at danne en Lønningsmaade, forſkjellig fra den, hvorpaa vi ellers lønne, og gaende i Retning af, hvad vi have ſøgt at komme bort fra: ved andre Lønningslove i Forhold, hvor Eligt har været kjendt tidligere, vilde bidrage betydelig til at ſtyrke den Mening, at diſe Embedsmænd ſtaa paa et ganſke andet Trin til Staten, til Landet, til Regjeringen, til Befolkningen end andre Embedsmænd, og jeg vilde anſe det for en ſtor Ulykke, om denne vrangte Mening paa nogen Maade ſkulde blive beſtyrket. Jeg tror, at baade de geiſtliche Embedsmænd, Befolkningen og Staten i det Hele ere bedſt tjente og alene tjente med, at Forholdet imellem diſe Embedsmænd og dem, de have med at gjøre, bliver det ſamme ſom det, der finder ſted for vore andre Embedsmænds Vedkommende. Dette er mit beſtemte ſtade, men jeg ſkal ſige, at jeg, naar ikke Andet var kommet imellem, vilde have kunnet ſtemme for nærværende Lov, ſelv om de 325 Lønder Byg forhøiedes til 350 Ldr. Jeg vilde ikke paa nogen Maade, ſelv om Lønningen var beſtemt i Penge, kunne gaa ind paa en Lov, der havde en Beſtemmelse ſom den, der findes i § 11, hvorefter Bevillingsmyndigheden tages bort fra Bevillingsmagten, og hvorved det ſiges, at denne ikke længere ſkal have Myndighed til at tage Beſtemmelse om de Udgifter, ſom ſkulle opføres paa Finantsloven; thi det er det mærkvardig Modſigende med Henſyn til denne Sag, at man vil have, at diſe Indtægter ſkulle opføres paa Finantsloven, men ikke vil have, at Bevillingsmagten, naar der er er Dverſtud fra de Udgifter, hvortil de ſærlig tænkes anvendte, ſkal have den fjærneſte Raadighed over diſe Midler. Dette vil jeg ikke kunne gaa med til, fordi det efterhaanden vil føre langt videre. Det er, ſom jeg nylig ſagde, et ſaa ſtort Brud, der der ved gjøres paa Grundlovens Beſtemmelse om Finantslovens Betydning og paa vor hele